

man diskuterer ophævelse af blasfemiparagraffen, kan man ikke undgå også at komme til at tale om ytringsfriheden.

Frihedsrettighederne brydes jo med hinanden, når ingen af frihedsrettighederne kan være ultimative, fordi så bryder man enten ind i en anden frihedsrettighed eller i en andens frihedsrettighed. Her er det altså, som justitsministeren også var inde på, religionsfriheden, beskyttelsen af religiøse lærdomme, som er omfattet af straffelovens § 140.

Det siger sig selv, da alle i dette Folketing er enige om, at vi skal have en vidtgående ytringsfrihed både i teori og praksis, at blasfemiparagraffen naturligvis må fortolkes meget snævert. Det er jo også det, der er tale om. Den bestemmelse har været i dansk lovgivning i mange år, faktisk i flere hundrede år.

Bestemmelsen, som den er i straffeloven, er ikke udtryk for nogen religiøs forbrydelse. Det er som sagt en beskyttelse, og den lapper over racismeparagraffen, men den dækker ikke fuldstændig racismeparagraffen, og derfor er det Venstres opfattelse, at vi fortsat skal have bestemmelsen, men naturligvis under forudsætning af at den fortsat fortolkes snævert.

Nu er der jo heldigvis ikke så mange sager om blasfemi, men den praksis, der er, viser så også, at bestemmelsen fortolkes snævert. Der var den frifindende dom med »Øjet«, som ministeren har omtalt. Der var en meget grundig redegørelse fra Rigsadvokaten efter Muhammedsagen, som viste, at Rigsadvokaten endside ikke ville rejse tiltale.

Op så er der altså den gamle dom fra 1938, som jo var meget ekstrem, og som var tæt på ellers en slags antisemitisme, som altså viste, at der er mulighed for at dømmes, men det var så 70 år siden, og det var et meget ekstremt tilfælde.

Med den retspraksis og under den forudsætning, at det fortsat er en snæver fortolkning, skal jeg meddele, at Venstre heller ikke denne gang støtter, at bestemmelsen ophæves.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren om at blive stående. Så er det hr. Søren Krarup for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Nu er fru Birthe Rønn Hornbech jo en yderst kompetent teolog. Hun er formand for Folketingets Kirkeudvalg, og derfor har jeg lyst til at stille hende et teologisk spørgsmål eller rettere sagt

et spørgsmål, der har relevans til det teologiske. Da det jo er en blasfemiparagraff, det handler om, er det ikke ganske irrelevant. Vil fru Birthe Rønn Hornbech ikke indrømme, at selve begrebet blasfemi er i dyb og afgørende modsætning til kristendommen? Som bekendt blev Vorherre ikke løftet på skjolde som Muhammed, men han blev henrettet på et kors som en simpel forbryder.

Det vil sige, interessen, talen om, at man kan krænke folks religiøse følelser, bygger på en religiøsitet eller en religion, der er væsentlig forskellig fra kristendommen. Vil fru Birthe Rønn Hornbech kort sagt ikke indrømme mig, at selve begrebet blasfemi og interessen i at lovgive om begrebet blasfemi er i elementær modstrid med kristendommens forkyndelse?

Kl. 15.45

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Man kan svare, at set ud fra et kristent synspunkt skal der ikke være tale om en religiøs forbrydelse. Det var også derfor, jeg understregede, at det skulle der ikke være, men sådan set var der det jo faktisk. Da Luther ikke havde været død så mange år som i dag, var den bestemmelse jo faktisk gjort til en religiøs bestemmelse i Danske Lov, men lad det nu ligge.

Det er jo rigtigt, at man ikke på den måde kan krænke Kristus, fordi han har gennemgået al den fornærmelse og forhånelse og spot, som der kan blive tale om. Den kan ikke overgås. Når hr. Søren Krarup så begynder at komme ind på religiøse følelser, må jeg sige, at der så er andre trosamfund, som har en helt anden opfattelse af det her, andre verdensreligioner, der har en helt anden opfattelse. Men religiøse følelser hører netop ikke ind under denne bestemmelse. Det har Rigsadvokaten jo også afgjort.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er da klart, der er andre religioner end kristendommen, men det er lige så klart, at det er kristendommen, der er grundlaget for det samfund, vi lever i med kristendommens kategoriske sondring imellem det åndelige og det verdslige regimente.

Vil fru Birthe Rønn Hornbech ikke give mig ret i, at der er noget meget betænkeligt i, at vi prisgiver vores egen forudsætning for at lege tolerant og indbydende over for ting, der ikke blot er forskellige fra os, men direkte sigter efter at